

Človek preoblikuje naravo

Človek ni vselej odvisen zgolj od narave, toda pogosto se ji le podvrže. Gospodarsko udejstvovanje človeštva pa spreminja obraz naše zemlje že od tistega časa, ko je človek opustil lov kot izključno sredstvo za preživljanje in se lotil preoblikovanja zemlje s tem, da se je oprijel kmetijstva.

Riževa polja v Asamu, plantaže kavovca v Braziliji, prelepi sadovnjaki sončne Kalifornije, obsežna polja ananasa na Havajskih otokih, bombažni nasadi daljnega Sudana, diamantni rudniki v Kimberleju, bogati vrelci nafte na polotoku Apšeronu, kemične tovarne v Nemčiji in v industrijskih deželah Srednje Evrope... vse to preoblikuje naše zemlje in daje vsem omenjenim pokrajinam svojstven pečat dela marljivih človeških rok. Vsi vsemu temu pa vendarle ne moremo trditi, da bi človek naravo že popolnoma premagal, komaj da jo je kdaj ukanil. In v tem neenakem boju je imelo človeštvo prav za prav doslej kaj malo uspehov z ozirom na čudeže, ki jih z vsakim novim dnem oblikuje narava sama. Res pa je, da človek z znanjem, ki si ga je bil doslej pridobil, lahko naravo v marsičem popravi; in vprav presenetljivo

lje, lotili dela po nekem vnaprej določenem sistemu in pričeli nekdanje pustinje umetno namakati ter pridobili na ta način 6,5 milijona ha rodne zemlje, t. j. tolikšno ploščev, kolikor je v Nemčiji zavzemata posejana rž in pšenica.

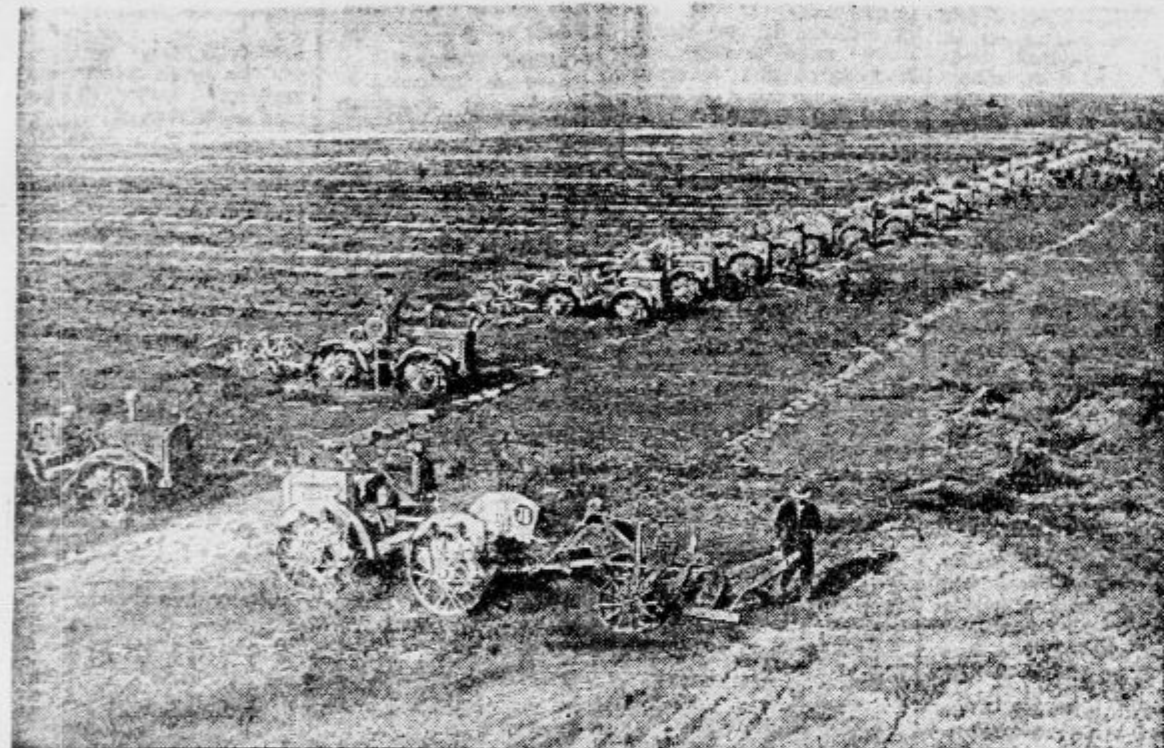
Tretjino zemeljske površine, ki služi danes Nemčiji za poljedelske namene, so pridobili s pomočjo osuševanja močvirij. Združene države ameriške imajo danes takisto okoli 20 milijonov ha plodne orne zemlje, ki je bila umetno osušena in spremenjena iz nekdanje pustinje v polja. Veste, koliko je to? Nič več in nič manj ko 200.000 kv. kilometrov, t. j. toliko, kolikor znaša dvojna površina Nizozemske. Belgije in Danske skupaj.

Pri osuševanju močvirij so pridobili italijanski fašisti s smotnim delom pokrajino v okolici Rima, tako zvano Kampenijo. Pontinska polja, kjer je še pred nekaj leti rasla malarija in kjer so se zbirale močvirne ptice, so s pomočjo umetnega osuševanja nastala zakladnica žitaric za Italijo. Za prehrano Italije igrajo že sedaj, v vojnem času, veliko vlogo in so od prebivalstva Italije gotovo bolj cenjena kot nekdanja pontinska močvirja.

Flächen, die trockengelegt werden (die beiden nördlichen Teile der Zuderssee sind bereits trockengelegt).
Površine, ki bodo osušene (oba severna dela Zuderskega jezera sta že osušena).

Die Pontinschen Sümpfe sind nun fruchtbare Felder

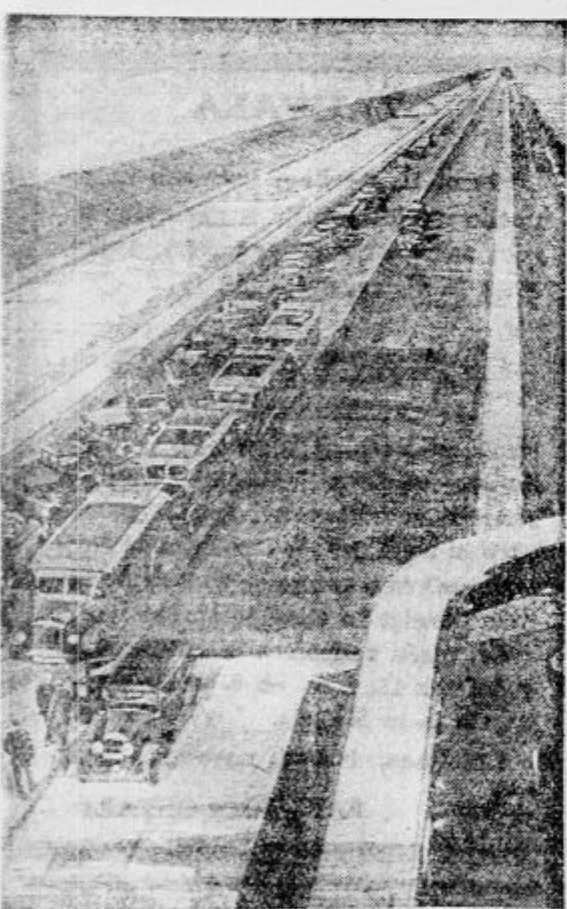

Pontinska močvirja so zdaj rodovitno polje

popravke narave so tisti uspehi, ki odlikujejo iznajdljivega človeka in ga dvigajo na prestol vseh živih bitij.

Ce zahtevajo gospodarski interesi, da človek spremeni obraz zemlje, tedaj se ljudje ne plaše nobenega dela. Zgodovina starih vekov in zapiski polpreteklih in sedanjih dni nam nudijo za to trditev premočnega vidnega dokazov. Človek je bil tisti, ki je pričel smiselno namakati puščavska tla ter jih spreminjati v rodne zelenice. Tamkaj, kjer je veter še pred stoletji gonil pesčene gore, so pridne človeške roke uredile bajne vrtove in rodovitna polja. V zahodni Ameriki je bil trud obilno poplačan, ko so se ljudje, ki so se odločili »iztrgati« naravi čim več rodne zem-

Autostrasse über den Damm der Zuderssee
Trockengelegte Teile der Zuderssee

Automobilská cesta čez nasip Zuderskega jezera

Genoveve Fox:

DEKLE Z MEJE

Roman

»V potoku jo izpreveva, preden pojdeva domov, da je sploh ne bo videti.« ji je prečiščevalo zatrdila sestrinca.

»Mar se vrniva, preden naju doleti nova neugoda.«

Liza je namesto odgovora pokazala na veliki skalni bolvan, ki jima je visel nad glavama. »Neumno bi bilo, če bi se zdaj vračali. Evo, skala je tu, in votlina mora biti precej tamle na oni strani. Nu, Bela, nikar ne bodi zajec!«

Tovarišica je hotela oporekati, a Liza ji je zavezala jezik s tem, da je krenila naravnost v goščo zmrznelih borovcev, ki so rasli med njima in vrhom skale. Izabela je obkrožila se šla za njo ter privzdigovala krila in si pritisnala gube k nogam, da ji ne bi suho grmovje raztrgalo obleke.

Kmalu sta stali dekleti na Ostrih skali. Neutegoma sta jeli iskati votlino. Gledali sta pod skalne bolvane, upogibali veje in drevesca v stran, da bi videli, kaj je za njimi in si tako utirali pot nizdol.

»Stoj!« je Izabela mahoma zaklicala Lizi, ki je hotela plezati dalje.

»Kaj pa je?« je čez ramo vprašala prijateljica in se oprijela jelove veje.

»Sem prišla, tu je nekaj!«

Izabela je potegnila nekaj mladih jelk, ki so rastle tam, kakor bi jih bil nalašč nasadil, vsakeb. Za njimi je skrivnostno zevala temna skalna luknja.

»Zlezi!« je razburjeno zajecjajala Izabela.

»Seveda!« je Liza odločno pritrdila.

Izabela se je obotalajala. Vse zgodbe, kar jih je bila slišala o takih skrivnih krajih, so ji prihajale na um. Mislija je na zakladne, na medvede in volkove, na razbojnike in taborne ognje v črni noči, in prav nič se ne bi bila začudila, če bi bil iz notranj-ke skale jame mahoma pogledal bradat razbojniški obraz ali žareče oči kakke zverine, ki bi ju bila ob njenem grozečem renčanju in pihanju obila mrzla zona. Se pravi: zona je je obila že ob misli na vse to, in Liza, ki je bila ves čas tolikanj podjetna, je nehote odskočila in s širokimi očmi pogledala okrog sebe.

»Kaj res misliš, da bi...?« je zašepetala.

»Seveda.« je rekla zdaj Izabela.

»Seveda.« je Liza klavirno pritegnila, toda Izabela je bila že izginila. Tesno prižeta k skalni steni, se je plazila v rov. Polegoma so se njene oči privdile temi, ki je — vsaj deklici se je tako zdelo — prehajala v nedolocen somrak. Hodnik se je počasi širil in je postajal tudi nekoliko višji, tako da je lahko vzravnala sključeni hrbet. Dšalo je po tohlobi. Tedajci je ne-

kaj utipala. Pridružen vztrik ji je planil iz ust. Toda bil je samo suh krekel ali korenina, poganjač skozi razpoko, ki je spuščala v jamo drhteč pramen svetlobe.

»O, Bela,« se je začul od zunaj Lizin klavirni glas.

»O, Bela,« je prezirljivo zamrmrala pustolovka in ležla naprej v votlino, ki je ni hotelo biti konca. Kakopak, čutila je, da ji rosi čelo mrzel znoj, in tudi roke so ji nekoč trepetale. Spet se je morala plaziti po vseh štirih, kajti rov se je vnovič znižal. Nato pa je s tipajočimi prsti zadela ob nekaj, kar ji je zapiralo pot. Zasopla je. Ovirja je bila mehka. Opazno je pritisnila nanjo. Vdajala se je. Tedaj se je z obema rokama uprla v skalno steno in z nogo brenčila v tisto reč. Premaknila se je z mesta, a ganila se ni. Mrtva žival je pomislila Izabela in spet z negotovimi prsti potipala, kaj bi utegnilo biti. Ne, pa ni bilo takisto kakor kosmatna koža, bolj kakor bala suknja. Počasi je segla mimo zagonetnega predmeta, kajti njena brca je bila napravila majhno vrzel, in utipala nekaj lesenega, okroglega.

»Bela!« je dosegel sredi črnega molka Lizin prestrašen glas: »Menda ni si mrtva?«

»Ne! Pa ti?«

»Kaj je... kaj je...?«

»Prdi že za menoj. Tu nekaj leži. Neka reč, ki jo morava spraviti na beli dan. Po-

tem v istih kočah kmetije, ki orjejo plodno zemljo črnico. Ribiči so torej postali kmetje, tamkaj pa, kjer so nekoč v vodi Zuderskega jezera plavale jezerske ribe, se sedaj pasejo nizozemske krave.

Kaj pa gozdovi? Je tudi pri teh človeško delo preoblikovalo površino naše zemlje? Razloček med gozdovi in pustinja je približno takšen, kakor med zemljo in morjem. Se večjo razliko pa lahko priključimo človek s svojo spretnostjo po izkoriščanju zemeljskih dobrin. Znano je, da so Angličani 95% svojih gozdov že posekali, Američani pa okoli 40%. Tudi romanski narodi Evrope niso držali križem rok in so posekali doslej že okoli 80—90% svojih gozdnih ploskev. Nemci — tako pravi njih go-spodarska statistika — so bili menda predvsej pri izkoriščanju gozdov. Bili so tudi prvi, ki so se pričeli zavedati, da so gozdovi brez obnove, kjer poje mrtvaško pesem samo sekira, slej ko prej obojeni na pogin. Zato so oni prvi pričeli sistematično pogozdovati izkoriščene gozdne komplekse.

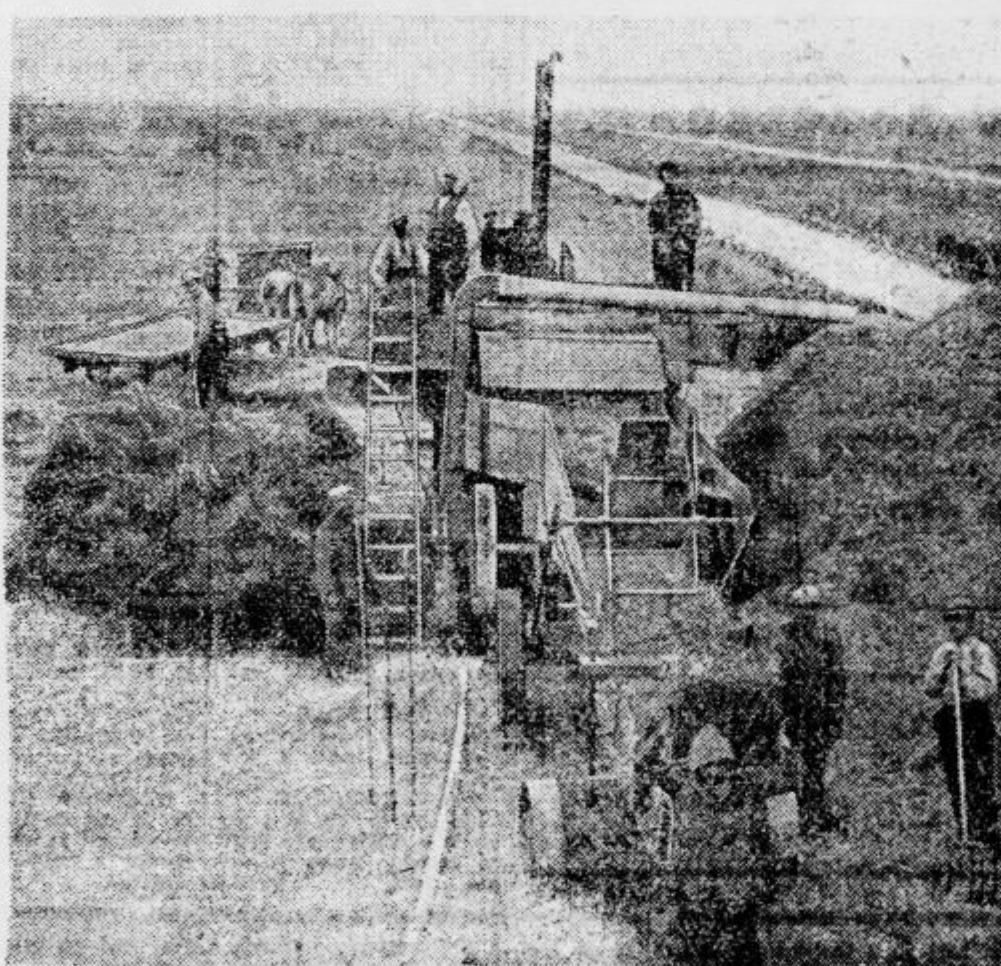
Sleherni gospodarstvenik ocenjuje počnebnje svoje domovine predvsem glede na kuro, ki jih prinaša gozdovi in poljskim kulturam. V tem ocenjevanju noben še tako učen znanstvenik ne sme poznati sentimentalnosti in je pri svojih ugotovitvah podoben tisti preprosti krmarici, ki je v vprašanje: »Kaj je pštanec?«, katerega ji je zastavil neki prirodopisec, odgovorila s preprosto naivnostjo: »Pštanec? To sta dve porciji dobre jedi...«

In če je puščava po zakonih fizikalne geografije bila spremenjena s pomočjo trdega dela človeških rok v rodna polja da upesvata danes krompir in pšenica tamkaj, kjer je nekoč rasel ničvreden mah za pašo severnim jelcom, potem lahko s pravico trdimo, da je človeštvo, ki stremi po napredu, že davno pričelo smiselno spreminjati tudi podnebne razmere v svojo korist.

Ta naskok na naravo je rodil v pretoklosti za človeštvo tolikšne dobrine, da se danes niso bile ocenjene tako, kakor bi bilo želeli.

Toda ena je gotova: narava in človeštvo sta

Die Zuderssee nach der Entwässerung

Zudersko jezero po osušitvi

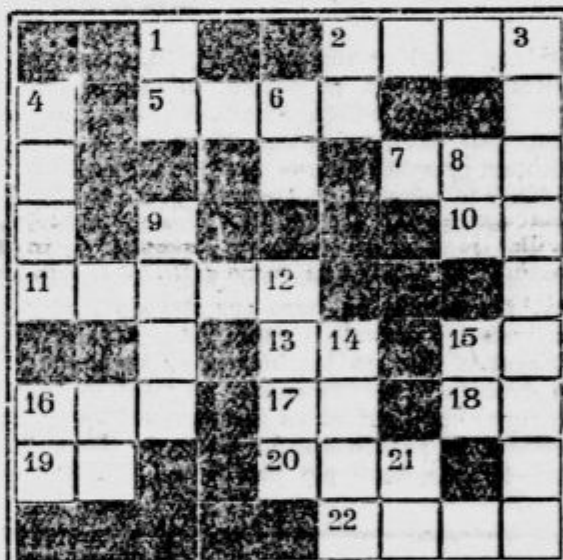
si v tem trdem in pogosto neenakem boju neprestano v laseh. Naskok na naravo, ki rodi zmago človeške delovne sile, ni nič drugega, ko vojna človeštva z naravo in s podnebni razmerami tistih tal, koder ljudje preoblikujejo naravo z zagrizeno željo, ustvariti lepši obraz našemu planetu in boljše pogoje človeškemu življenju. Ta boj je lep in veličasten; proti njemu niso in noli ne bodo protestirali niti najvnetejši pacifisti in človekoljubi. Kadar bo človeštvo spoznal, da je takšna vojna prava, bo gotovo srečnejša, kakor je sedaj.

Kako naučimo psa plavati

Zelo razširjena je zmotna, da zna vsak pes, čim ga vrže v vodo, plavati. So zlasti mlajši psi, ki spetke v vodi obstoje in čofotajo s sprednjimi nogami, a prično javkati in če jim ne pride na pomoč, utonejo. Takšne pse je treba plavanja naučiti. Pse, ki so mlajši tega pol leta, nikakor ne silimo v vodo. Pri mlajših živalih je celotno pravilo, da jim preden se veseli do plavanja zajemo. Plavanja so menda vsi psi enako sposobni, toda zavest te sposobnosti in s tem brzokne zvezana moč, obrzati se v vodoravni legi na vodi, je pri raznih pseh nedvomno različna. Vzrok za to je v različni konstituciji in različnem zdravstvenem stanju prednih žval. Psi, ki so kdaj bčehali na obistih, grede zelo neradi v vodo, prav tako tudi psi, s fino disko med tem ko so pasajo z dobro tanko in gosto dlako, n. pr. novofundlandci, nekako določeni za mokri element. Novofundlandci, a tudi marsikateri drugi psi, so sposobni vohati vodo na kilometrsko daljavo. Pri teh se ne smemo čuditi, da svojega gospoda včasih nenadno zapuste, da mu na videz brez vsakega vzroka pobegnejo in se čez nekaj časa vrnejo z mokrino kožuhom. Odšli so se pač malo kopat. Novofundlandec ima med prsti celo vidno razvito plavalno kožo.

Takšne pasme, med katere spadata na primer tudi nemški vodni pudelj in angleški retriever, seveda ne potrebujejo plavalnega pouka. Če pa hočemo psa kakšne druge pasme, ki ne kaže veselja do vode in se nerodno vede, naučiti te spretnosti, je najbolje, da stopi gospodar sam v vodo in se oddalji malo od brega. Kaj kmalu se loti živali potem velik strah za gospodarja, pa bo v večini primerov poskusila splavati za njim in se bo tako mimogrede naučila te stvari. Če pa pes tega ne naredi, tedaj ga vzamemo na roko ali pa primemo za ovratnico, če je prevelik, in ga podpremo z roko pod prsi. Če nemoč dami v vodo, lahko sedemo v čoln, privežemo psa z vrvice in ga s potrebno previdnostjo pustimo plavati za čolnom. Če pes pri tem obove ga maramo seveda potegniti iz vode. Se bolje gre pri pseh, ki so se že naučili aporirati. V tem primeru vrzemo kos lesa ali trdno žogo na vrvice v vodo in ukazemo živali, naj skoči po predmet. V nobenem primeru pa ne smemo siliti psi v premrzo vodo, a ko stopi v hladnem dnevu iz vode na suho, poskrbimo da pošteno nadirja, ker se na ta način najbolje posuši in ubrani prehlada.

KRIŽANKA

Vodoravno: 2. Verdijeva opera, 5. eksotično tolikalo, 7. otok v Hrvatskem Primorju, 10. zastavila balkanske države, 13. znak za prvinio, 15. kratka po imenih starejših oseb, 16. pritok Save, 17. oblika glegala biti, 18. osebni zaimek, 19. akademski naslov (kratka), 20. naplačilo, 22. vulkan v Evropi.

Navpično: 1. vas pri Ljubljani, 2. znak za plemenito kovino, 3. južnoameriška država, 4. upornost, 6. predlog, 8. vzkliz bolesti, 9. veliko rešeto, 12. italijanski otok, 14. pritok reke Aisne, 15. kakor 15. vodoravno, 16. telesni del, 21. znak za dvomljivo prvinio, ki je nemara galij.

Rešitev križanke 9. novembra

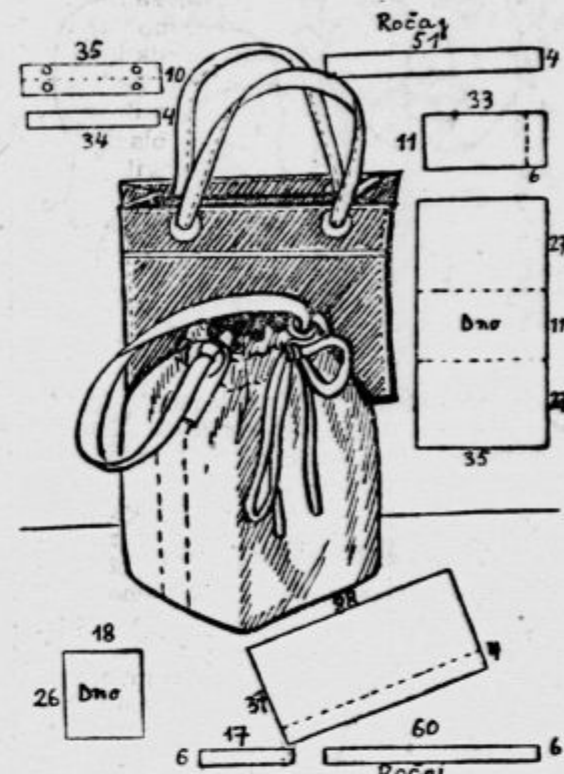
Vodoravno: 1. Negotin, 7. Mogilev, 13. mu, 15. Enare, 16. ovakav, 18. resen, 20. raj, 21. kosilo, 23. apatija, 24. Ek, 25. lapidaren, 27. zeta, 28. totalitaren, 30. mere, 32. Azije, 33. in 34. komanda, 36. ah, 38. es, 39. loj, 41. trs, 42. am, 43. od, 45. čajna ročka, 49. uho, 50. omejen, 52. am, 53. Izidor, 54. čelo, 55. Aronavi, 58. Ema, 59. irade, 60. žalen, 61. ilirec.

Navpično: 1. neretva, 2. enako, 3. Gaj, 4. Or, 5. tekališče, 6. nosilec, 7. malarija, 8. okoren, 9. ga, 10. Ivan, 11. Erazem, 12. veteran, 13. meja, 14. Una, 17. Vida, 19. stien, 22. opij, 25. Laze, 26. en, 29. ta, 30. moskiti, 31. zamorec, 34. krt, 35. Dahome, 37. Homer, 40. Onega, 41. Toman, 44. dela, 46. Ana, 47. rane, 48. azil, 49. udar, 50. oči, 51. jca, 56. rz, 57. ol.

Moda in dom

Napravimo si sami torbico

Torbice so postale dokaj drago razkošje — kar nekaj preveč globoko je treba seči v denarnico, če si hočemo dandanes kupiti novo torbico. Zdaj pokažimo, da smo iznajdljivi in si same napravimo torbico! Napravimo si jo lahko iz blaga ali iz barvaste klobučevine, ki jo je še dovolj naprodaj. Razen klobučevine potrebujemo za torbico še platno, kakor ga rabimo pri moških oblekah za podlogo, in kos barvaste svile, da z njim znotraj podložimo torbico. Kroj si napravimo iz papirja po merah, ki jih po-

smemo po »Jutrovi« skici, kjer se lahko odločimo bodisi za veliko plaščato torbico s patentno zadrgo bodisi za udobno štirikotno pompaduro, ki jo zadržujemo s pleteno ali svilenim vrvice. Pri pompaduri potegnemo ročaj skozi kovinske obročke, pri plaščati torbici pa skozi vdolane obročke iz klobučevine drugačne barve. Pri plaščati torbici, ki je izdelana iz enega kosa, najprej prišijemo na oboja zgornja robova na vsako stran po eno prugo iz iste ali drugačnega barvne tkanine s temi obročki, nato pa oboja stranska dela, ki ju upognemo zgoraj za 6 cm. Torbico zapremo zgoraj z dvema programi iz blaga, med kateri vsjemo patentno zadrgo. Se bolj preprosta je pompadura. Oboj torbice združimo na obeh krajših stranicah (37 cm) z močnim šivom, ga prišijemo na dno, zgoraj rob (4 cm) pa zarobimo z dvojnim robom, v katerega pozneje potegnemo vrvice. Obe stranski preponi, na kateri prišijemo kovinske obročke z ročajem, ukrojimo lahko iz drugačnega blaga, prav tako ročaj, stranski preponi in ročaj pa trikatno prepognemo, preden jih dobro prešijemo s strojem. Preponi prišijemo na torbico, ter tako pritrilimo ročaj, v zgornji rob torbice pa uvezemo dve okrogli gumbalci, skozi kateri potegnemo vrvice.

Tri preproste popoldanske obleke

Preprostost je posebno v vojni modi najljepša čednost, vendar pa ni potreba, da bi bila ta preprostost brez čara. Zlasti če si ne moremo privoščiti več kakor eno obleko za daljše časovno razdobje, je važno, da je

ta naša edina obleka kar moč mlakavna, zlasti pa tako nevsiljiva, da se je ne bomo tako kmalu naveličali. Tem pogojem ustrezajo vse tri ljubke obleke, ki jih prinašamo na naši skici.

Denis Diderot

Slavnega francoskega enciklopedista Denisa Diderota (1713—1784) je neke neka dama vprašala:

— Kdaj se po vašem spametuje mož? — En dan pozneje kakor žena, je naglo odgovoril pisatelj. Toda žena pri vsem tem z nerom čaka, da bi se mož prej spametoval kakor ona sama.

»Liza, veš kaj sva tu odkrili?«

Izabela je šepetala, kakor da se ji zde še skale in drevesa sumljiva in se boji, da ne bi prišluškavale in jo izdale.

Liza je zmedena zmajala z glavom.

»To je tihotapsko blago iz Kanade. Da, tako je. In če bi zdajle mahoma prišli tihotapci, sam Bog si ga vedi, kaj bi storili z nama.«

Sestrinca je v grozi razširila oči. Toda radovednost je bila močnejša od strahu. »Poglejva, kaj je še v jami. Saj bo trajalo samo minuto.«

Spet sta zlezli v votlino in izvlekli, ko sta se prej skrbno ogledali na vse strani, nove zaklade na beli dan. Kar sta pustili v jami, je b'lo prezajetno in pretežko, da bi se bilo dalo spraviti venka. Med temi stvarmi je bil zvitek, ki je utegnil biti žlica, lesena skrinjica, ki je dišala po detgu, in sodec, tako težak, da ga kljub združenemu naporu nista premaknili niti za palec.

»Kdo ve, če ni do vrha napolnjen z zlatom?« je šepnila Liza.

»Najbrže bo sol,« je menila Izabela, ki je imela bolj trezne pojme o tihotapskih navadah.

»Prepričana sem, da je zlato.« je vztrajno trdila sestrinca, videla boš, se vsi bomo bogati. Samo v kraj ga moramo spraviti, preden naju prehitijo tihotapci. Oh, kar hitro teciva domov po očeta in po fanta.«

tem bova vsaj vedeli, kaj je.«

»Oh, saj ne maram vedeti, Bela! Ne! A ti pridi venka!...«

Izabela ni več odgovarjala. Odločno je potegnila tisto težko stvar, ki je bila dobro povezana, po rovu kazaj in do odprtine. Tam je stala Liza, črta kakor mačoh po trebuhu.

»Nu, tak pomagaj mi vendar,« je rekla Izabela. Že je bila odvezala motvo, in razgrnila umazano jadrvino, ki je obdajala zvo.«

»Oh,« je zašepetala.

»Kotenina,« je ostrmela Liza in zsbrijala:

»Čudovito! Le poglej, kako lepo. Prelestni obleki bova imeli iz nje. Pa mislim, da bo v jami še več zavojev. Tudi te spraviva ven.«

In že je videla Izabela le še noge svoje prijateljice, ki jo je bil ves strah minil. Namahnila se je in zlezla za njo. Ko sta ležala naslednja dva zavoja na svetlem, dekleti skoraj nista mogli verjeti svojim očem. V enem zavoju je bil svilen žamet, tolikanj krassen, da sta se ga komaj upali spoštljivo pogledati s prsti. Kako lepe tka-

nine vobče še nista bili videli, in kar sapa jima je zstala, ko sta pomislili na to, da bi utegnili nositi taka oblačila. Tudi indijska kotenina se je pokazala, kakršno rabijo za fine moške srajce; bila je takisto krásna, a žamet... ta, ta...

